

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 502. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053902781744/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

mig, at Dybbølstillingen var i den Grad medtagen, som jeg nu erfarer, og det er da Overkommandoens utåligvelige Fejl, at den er holdt. Jeg har aldrig haft nogen synderlig Tro til Prøjsernes Dødsmod, og det er endnu min inderlige Overbevisning, at de vilde være bleven slaaede tilbage, dersom 2det og 22de havde kunnet gøre Modstand fra Værkerne, uagtet deres uhyre Overmagt og ulige bedre Bevæbning. Det har stadig været mit Haab, at vor nationale Begejstring vilde kunne have bødet paa alle de store og aldeles uforsvarlige Mangler, som vor skændige Krigsbestyrelse har ladet trives hos os; men slet Ledelse fra oven har sat en Pind for det med. Endelig vil det — skønt sorgelig sildigt — vel lykkes at vække Interesse hos Landets Repræsentanter for Landforsvarets Ledelse og faa Mænd som Lundby o. s. v. fjernede fra Bestyrelsen, og det med al den Ringeagt, de fortjener. Hvad nu! Det er det store Spørgsmaal. Overkommandoen er flyttet til Fyen, og det er ikke noget godt Tegn. Dersom der nu ikke kommer Underhandlinger i Gang eller vi faar fremmed Hjælp, maa vi vist belave os paa et Bombardement her. Dog nok om alt dette sorgelige! Lad os haabe paa en lysere Fremtid og erindre, at det har set værre ud i Danmark før og er dog blevet godt». —

Det bliver Foraar «. . . Buskene begynder at blive grønne, og Fuglene kvirrer lystigt i den solklare Luft. Vi gaar imidlertid endnu stadig i Vinterdragten, den samme som ved Danevirke, og vore Tanker og Følelser har visselig heller ikke faaet et blicdere eller mere sommerligt Præg. Vi maa holde

ud, vi maa ikke give efter, nu mindre end nogen Sinde før, men vise Alverden, at vi er en fri og mandig Nation, der ikke vil lade sig undertrykke af Voldsmænd. — Gamle Lunding har efter fattig Evne paa bedste Maade søgt at benytte den givne Frist til at sætte Fæstningen i bedre Stand, og mange Mangler er allerede afhjulpne. Han er ved godt Mod og troster sig med, at hans Besætning altid skal være mere angst for ham end for Fjenden. Men det er et Spørgsmaal, om han rigtig vurderer Virkningen af Prøjsernes nye Skyts; det tror jeg ikke, han gør, ellers vilde han f. Eks. sørge for et Batteri med riflede Kanoner paa Strib, der kunde give Fæstningen Flankebedækning fra den Side . . . » *Tre Dage efter følger (27. April):* « . . . Her var et sært Røre i Byen hele Dagen i Gaar. 13. Regiment afgik til Fyen; alt det riflede Skyts blev taget ned af Voldene og i Nat ført sammesteds hen. Man skal være bleven bange for en Landgang paa Fyen over Fænø, men det forekommer mig at være en utilstrækkelig Forklaring, da der jo ligger Tropper og Artilleri nok i og omkring Assens, der kunde hentes. Paa den anden Side lader det heller ikke til, at Fæstningen skal rømmes, da der ufortrodt arbejdes paa Voldene. Soldaterne var næsten grædefærdige, da de så de riflede Kanoner blive kørt bort . . . Jeg griber nu hver Dag med Begærlighed Aviserne for at høre noget om Konferencen, da den jo forhaabentlig enten vil fremkalde en europæisk Krig eller gøre en Ende paa Sagen. — Jeg har været et Løb ude i Byen for om muligt at høre noget nyt og faa en nærmere Forklaring paa det, der

ser saa gaadefuldt ud. Kommandanten græd, da han i Gaar fik Ordre til at sende det riflede Skyts bort; han var nu en Gang fast besluttet paa at ville forsvare sin Fæstning til det yderste. Det eneste, jeg kan faa ud af det hele, er, at man ikke vil forsvare Fredericia haardnakket; men selv om det bliver Tilfældet, vil Byen blive aldeles ødelagt, dersom Fjenden begynder paa et alvorligt Bombardement . . .»

Den 28. April «er det sket, Fredericia er forladt! En tynd Forpostkæde dækker endnu kun Fronten, og selv den gaar vistnok bort endnu i Nat. Kanonerne, Trænet og det meste mobile Materiel er bragt her over; men mange Tusender er atter kastede bort, og et uhyre Arbejde har været forgæves. Kommandanten, den mandige og djærve Lunding, stred imod, det han kunde, men uden Nytte. I en hel Time stred han igennem Telegrafan med Ministeren, for han vilde give efter, — der kan visselig ikke være to Meninger om, at det var rigtigst at gaa sin Vej; men det er sørgeligt, at man først i den 11te Time kom til den Erkendelse. Kampen ved Dybbøl var maaske en politisk Nødvendighed, men det haardnakkede Forsvar, der kostede saa uforholdsmæssig meget Blod, var vistnok en militær Fejl, naar Sagerne stod, som de nu vides at have staaet. Vi maa benytte vore lokale Forhold og Sømagten til at føre en Angrebskrig og søge at blive de stærkere paa hvert enkelt Punkt. Fyen bør være Udgangspunktet; derfra kan man sende Ekspeditioner til Østersøens Kyster, overskære Fjendens Operationslinie paa Halvoen o. s. v. — Lad os sælge alle Kavalerihestene og kun beholde 8 Eskadroner, der for-